

Уилингтън, САЩ, източният бряг

“Бих искала да се върна точно в онзи миг, в който съдбите се преплитат” - казваше майката на Кайл, когато излизаше от банята със слънчевите си очила. Кайл не разбираше. Естествено, беше на пет години. Дете на пет години разбира ли подобно нещо? На пет години учудва ли се, че майка му носи слънчеви очила вкъщи? На пет години вярва ли й, когато твърди, че малко я болят очите или че се е ударила?

Не. Както за всички деца на неговата възраст, и за момченцето тя бе красива с роклята на цветя. Когато шеташе в кухнята, то седеше на масата, играеше с количките си и от време на време вдигаше поглед към нея. Случваше се в някои дни тя да си тананика тихичко... и други, когато слагаше онези проклетни черни очила. През онзи ден гласът ѝ не звучеше успокоително и като че ли не беше тя.

- Какво ти е, мамо?

- Играй си с количките, Кайл, моля те.

Разбираше, че има нужда от тишина. Мълчеше, за да ѝ достави удоволствие, и не мърдаше от мястото си. Очакваше, без да го съзнава, че тя е по-добре, че излиза от банята без очилата. Сяда на пианото и пръстите ѝ, така дълги и така изящни, пробягват живо по клавишите. Чудеше се как е възможно да ги движи толкова бързо и да не бърка. Понякога тя затваряше очи или се заглеждаше пред себе си. Някъде много далеч.

“Сигурно там, където музиката я отвежда” - казваше си Кайл.

Той слизаше от стола си съвсем безшумно и се промъкваше незабелязано до нея. Внимаваше да не я сепне. О, не! Когато мама свиреше така хубаво, се молеше да остане завинаги така. Музиката извираше от нея, за да се влее в него. Тогава ставаха едно и техният свят беше красив.

Чакаше търпеливо ръцете ѝ да се отпуснат върху коленете ѝ, за да се приближи и да седне на табуретката. Мама го притискаше до себе си и казваше в ухото му: “Един музикант чете с ръцете си...”, “Един музикант разказва живота със своите пръсти...”, “Един музикант диша с музиката...”

- Сложи пръстите си тук. И там. Ето така. Нежно. И се отпусни... Чу ли? Почувства ли?

- Да - прошепваше той.

- Музиката сега живее у теб.

- Да, мамо.

- Знаеш ли Кайл, хората винаги са имали нужда от музика.

После един ден детето попита:

- Дори първобитните хора ли?

- Да – засмя се майка му. - Дори първобитните хора! Сигурна съм, че са се научили, че като почукват по стволите на дърветата или даже само като ги обгръщат с ръце, могат да произведат звуци, които да ги радват.

- Защото не са знаели какво да правят с ръцете си ли?

Повтори: “Не са знаели какво да правят с ръцете...” с чудния си глас, после бе прибавила много бързо:

- Защото музиката прогонва скуката и може да те направи щастлив.

- Но, мамо, понякога твоята музика е тъжна.

Майка му изпусна една нота.

- Когато е тъжна, тя... може да ти попречи да... отнася те в един свят, където...

Гласът ѝ заглъхваше и Кайл се изплаши.

- Или какво, мамо?

Отново затвори рязко пианото, сваляйки сина си от коленете си. Не му харесваше, когато не до-

вършваше изреченията и преставаше да свири. Беше я наблюдавал как подрежда покривката и растението. Как изтупва табуретката, как я поставя на мястото, и казва с глас, който вече съвсем не беше същият:

- Ела. Баща ти скоро ще се върне.

Тогава в дни като този мама отиваше в кухнята и момченцето виждаше, че нейната нежност е изчезнала. Ръцете ѝ вече изобщо не бяха внимателни с предметите, които докосваше. Случваше ѝ се даже да счупи чиния или чаша. Ядосваше се и поглеждаше часовника си. Постоянно го гледаше, после хвърляше по едно око към прозореца. Часовника. Прозореца. После часовника си. И пак прозореца. Кайл се качваше на един стол и се надигаше да види какво наблюдава мама. Не забелязваше нищо друго освен големия клен, разперил дългите си клони над алеята. Дали пък не виждаше нещо, които го плашеха? Дали не виждаше грозен, космат паяк?

- Какво гледаш, мамо?

Тя не отговаряше.

Кайл беше едва на пет години. На пет години едно дете разбираше някои неща... Но не всички.

На пет години не бива някоя сутрин да влезе в стаята на майка си, защото тя не се е събудила и не му е приготвила закуска, още повече не бива да вижда тъмночервеното петно, образувало се върху ухото ѝ. Точно под косата ѝ.

2

- Ало?

- Мама лежи и ухото ѝ е цялото червено.

- Заспала ли е майка ти?

- Не знам.

Все едно токов удар разтърси от глава до пети събеседницата на Кайл. Джулия Дос Сантос винаги се бе страхувала да не би да чуе тези думи. Упражняваше професията повече от четирийсет и пет години и всяка вечер се връщаше вкъщи, повтаряйки си като молитва: "И днес не се случи. Дано никога не се случи." Изпитваше неумолимата и странна сигурност, че един ден все пак ще се случи. Днес беше последният ѝ ден на работа. От утре излизаше в пенсия. Но... утре и през всички следващи дни щеше да чува постоянно гласа на това момченце.

- Къде живееш, детето ми?

- В бяла къща с рози.

- Къде?

- В Уилингтън.

- Знаеш ли името на твоята улица? - попита Джулия, като се извърна веднага към плана на града.

- Не, госпожо.

- Виждаш ли от вас църква?

- Да. От моята стая.

Джулия очерта кръг с червен маркер на плана на Уилингтън. После го помоли да опише онова, което беше по-различно на неговата улица.

- Има гараж със счупени коли.

Джулия сложи точка с червения маркер в началото на улица "Остън".

- Виждам. А твоята къща коя е?

- Последната.

- Знам къде живееш, детенце. Как се казваш?
- Кайл Джен-кинс - произнесе отчетливо.
- Кайл, слушай ме внимателно. Има ли някой друг с теб вкъщи?
- Не, само мама.
- Миличък, чакай ни пред вратата. Остани там. Идваме веднага.
- Ами мама?
- Идваме, миличък. Чакай ни отвън.

Кайл не отиде на верандата да чака. Слезе в стаята на мама. През това време тя не бе помръднала. Не чуваше дишането ѝ. Знаеше, че няма да говори никога повече и че няма да я вижда повече, защото щяха да я сложат под земята. Тогава се покатери на леглото. Дръпна завивката и отпусна глава на рамото ѝ. Може би щеше да пее... Може би щеше да бъде щастлива там, където беше...

След няколко минути чу сирените на колите и шумът от разпръскването на ситните камъчета на алеята. След това някой отвори вратата.

3

Биргинтън, предградие на Лондон.

Корин беше на пет години, когато Тими дойде на бял свят. Майка ѝ тръгна за родилното отделение предната вечер и заедно с четиримата си братя чакаше баща ѝ да се върне. Той отпрати детегледачката, щом влезе, и каза с глас, с какъвто Корин още никога не го бе чувала да говори:

- Все същото! Ще рече човек, че отива на зле тази работа! Хайде, оставете ме на мира, момчета! Изчезвайте в градината, а пък ти, Корин, ми донеси една бира. О! Мамка му! Светице на контракциите! Да знаеш само каква грижа ми е майка ти.

Момчетата избягаха навън. Да играят. И да се смеят. И да правят поразии. Да се цапат като прасета и още да се смеят, докато тя стоеше права да слуша безкрайните обиди на баща си. Той разместваше тенджери и тенджерки. Изпразваше консерви, а тя мислеше за майка си и за светицата на контракциите.

Корин беше единствената дъщеря на семейство Бентън. Затова на нея се падаше да върти кухнята. Мислеше си, че е нормално, след като майка ѝ го правеше. Когато горката жена се връщаше с бебето, дъщеричката, мила и услужлива естествено, помагаше много. С течение на времето все повече и повече. Защото всяка зима госпожа Бентън се озоваваше в родилното отделение. С дни бащата даваше обещания пред светицата на контракциите и се молеше коленопреклонно пред светицата на болките да не измъчват повече любимата му съпруга, и твърдеше, че жена му, тяхната майка, е истинска "светица", когато тя прекрачваше прага на дома с новороденото в дебелите си ръце, стегнато в пелени като кървавица. После в суматохата съобщаваше, че това е техният подарък за Коледа. Големите започваха да викат, че баща им се подиграва с тях, а Корин си мислеше, че Дядо Коледа не посещава семейства с единайсет деца. Не защото са по-лоши от другите, а защото навярно няма достатъчно място в своя кош за десетте синове и единствената дъщеря на семейство Бентън.

Така се изнизаха годините. Приличаха си отчайващо, докато един прекрасен ден Корин стана на шестнайсет. Помоли се родителите ѝ да не се усетят и да я оставят да завърши гимназия. О! Обичаше безумно да учи и полагаше много старания. Но баща ѝ не пропусна датата. Една вечер, като се върна от училище, я хвана за ръката.

- Какво ще правим с теб?
- Не знам. В училище ми върви, тате.

- Ясно ми е, малката. Но с всички тези хлапаци, няма да ходиш дълго време на училище. Големите ти братя вече работят, за да ни помагат, и теб те чака същото.
- Тате, моля те...
- Корин - вгледа се той в очите ѝ, - знаеш много добре, че ако можех, щях да ти позволя да учиш. Но не мога.

4

Щом завърши учебната година, Корин напусна училище. Баща ѝ не чу нито молбите на директора, нито на учителя по испански, нито на Корин. Нямахше значение, че беше отлична ученичка по литература, по математика, че имаше дарба за чужди езици. Нямахше значение, че учеше сериозно. Нямахше значение какво казват учителите. Идеите на Кларк Бентън бяха свързани, от една страна, с джоба му, от друга страна, една сутрин на закуска установи, че неговото хубаво, русокосо момиченце, което подскачаше, връщайки се от училище, се е превърнало за една нощ - беше готов да се закълне! - в необикновено красива девойка. "Аз го виждам. Другите го виждат" - мислеше си той в пристъп на ужас.

Като практичен човек я настани на работа при най-добрия си приятел Теди, чийто ресторант се издигаше гордо в края на улицата, където живееше семейство Бентън. От месец юли, веднага след като напусна училище, Корин започна да сервира пържена риба, пържоли, мазен кафяв сос, пържени картофи, кафе, чай, яйца и кисели краставички. И литри, литри, литри бира. Но на разумно разстояние от дома си и под доброжелателния и бдителен поглед на Теди.

Корин беше изпълнителна и работеше бързо. Щом се върнеше вкъщи, се захващаше със същото, обслужвайки своите братя. Бяха все така единайсет деца и почти винаги големите, които вече работеха, идваха да вечерят вкъщи. Ставаше въпрос за старшинство. Ставаше въпрос за семейство. На татко и мама Бентън им харесваше. С кряскащи дечурлига около себе си се ободряваха. Корин като че ли единствена се питаше какво прави. Никога нямаше да има толкова деца. И колкото и да са, дано не са само момчета! Едно или две деца, може би три, щяха да бъдат достатъчни. Не повече. И в училище нейните деца нямаше да търпят присмеха, сарказма и подигравките на другите, когато в началото на учебната година някои учители се държаха грубо и се подсмиваха недвусмислено или удължаваха паузата твърде дълго при съобщаване на състава на семейството ѝ. Господин Сандеро не се държеше по този начин. Никога не се бе присмивал на Корин и никога не я бе гледал странно.

- Само работата има смисъл. Колкото до вашето поведение, това е предимството в живота ви. Помислете и от тази гледна точка, los ninos.

Да. Корин беше и щеше да бъде винаги единственото момиче, изгубено сред момчета. "Да имам сестра. Само една. Щях да бъда по-смела - мислеше си тя, като си лягаше. - Щяхме да излизаме заедно." Но на сутринта братята ѝ говореха толкова високо, че тя буквално се изпаряваше, за да не я дразнят и командват най-безпощадно. Предпочиташе Тими пред всички, защото се държеше с нея наистина мило. Само той прибираще чинията си от масата и ѝ заемаше тайно книги. Понякога отиваше в библиотеката, за да ѝ донесе някоя, която искаше да прочете. Само заради нея.

Защото момичето обожаваше да чете. Всичките тези истории я караха да се замисля за своя живот. За дните ѝ, които си приличаха и се нижеха безкрайно еднообразни. Ще остане в Биргинтън с дъжда, с ресторанта, с мръсните прибори, с остатъците от храна в чиниите. Ще се връща вкъщи и ще прави пак същото. Още домакинска работа, огромно количество чорапи за сортиране, планини от бельо за съгване и подреждане всред оглушителните викове на братята си. И докато ръцете ѝ изпълняваха, без да грешат, робските задължения, момичето мечтаеше за живота на героините, с които се срещаше в своите четива, и си въобразяваше, че са истински. Че тя е истинска. Със сигурност някой беше написал техните истории.

Когато слънчев лъч пронизаше облаците и попаднеше на някоя от масите, която тя току-що беше излъскала дотам, че сивата пластмаса се бе превърнала в блестящо огледало, тогава - да, този лъч ѝ вдъхваше вяра и може би надежда, че нещата ще бъдат различни. Че ще има живот на принцеса. Че един мъж ще се погрижи за нея. За нейните мечти. Че ще се възхищава на звездите и на облаците, които просветляват. Че ще харесва дърветата, танцуващи на вятъра. Дватама няма да промълвяват и дума. Ще стоят мълчаливи и ще бъдат щастливи. Наистина щастливи да гледат заедно клоните, които се преплитат и разплитат.

После той ще я вземе в обятията си. Той... Той ...

“Той никога няма да дойде тук - прекъсна мислите си тя и потрепери. - Биргинтън е дупка.” Да, за щастие Корин имаше книгите, в които можеше да живее един друг живот, без да вижда колко хубава е станала. Много хубава.

- Опасно хубава - отбеляза една вечер майка ѝ, като си лягаше.

- Слава богу, работи при Теди. Не е далеч от дома и момчетата я наглеждат - отговори Кларк, отмятайки завивката.

Обърна се към жена си разтревожен:

- Има ли си приятел?

- На нея приятел не ѝ трябва, а мъж, който да ѝ предложи брак.

Бащата се втренчи в своята съпруга.

- Да ѝ предложи брак ли?

- Кларк! Корин отдавна навърши шестнайсет! - устоя тя на тежкия му поглед. - Виждаш, че е прекалено красива да стои без мъж.

- Кой ще помага къщи?

- Момчетата! Крайно време е да свършат някоя работа, мързеливци такива.

- Как не!

- Ще им се наложи! Корин няма да е тук безкрайно. Момиче е... Не трябва да ѝ се случва...

- Знам - сопна се бащата. - Знам. И съм много доволен, че другите са момчета. Все пак имахме късмет с тях!

- Дано с късмета си да вървим! - рече майката, скръствайки ръце.

Кларк положи длан върху корема на жена си. Тя въздъхна и каза, че си е записала час за преглед.

След два месеца госпожа Бентън се върна от болницата и съобщи, че от кистите никога повече няма да страда, но и повече няма да има бебе. Това беше. Такъв е животът...

- В края на краищата защо да не е хубаво. Трябва винаги да взимаме каквото ни дава животът. Да го употребяваме. Това, дете ви казвам, важи за всички ви, деца. Най-вече за теб, Корин - насочи тя показалец към гърдите ѝ. - Защото ти си момиче.

На малкото русо момиче не му харесаха думите на майка му, но премълча. Бе чела някъде, че понякога е по-умно да си замълчиш, отколкото да говориш. Излезе в градината и се скри под старата върба - дървото, което обичаше най-много. Замечта се за живота и за всичките възможности, които предлагаше и които тя никога нямаше да има, а в това време баща ѝ мечтаеше само за едно - да я омъжи бързо. Много бързо.

Защото Кларк не спеше добре. Сънуваше кошмари, че неговата красавица се появява с издут корем, а няма мъж, за когото да се омъжи. “Момчетата взимат момичетата, както се взима влак. Сменят маршрута и мислят само за себе си, и един ден...”

Един ден паниката го подтикна да отиде чак до ресторанта на Теди.

- Трябва да омъжа Корин. Щом видиш между твоите клиенти някой сериозен и благовъзпитан младеж, който я заглежда, предупреди ме. Аз ще се заема.

Когато човек си пожелае нещо...

Кларк Бентън не отправя дълго време молитви към светицата на бързината, за да види молитвите си сбъднати. Три седмици по-късно отвориха салон за луксозни коли и някой си Джек Браниган дойде да обядва - най-случайно - в ресторанта "При Теди". Сервира му Корин и той не откъсна очи от нея. Обядва там всеки ден през тази първа седмица. Сядаше все на същата маса, за да го обслужи Корин. Гледаше я както се гледа десерт. Беше изключително учтив и добре облечен. Говореше й с уважение. Усмиваше й се, а тя свеждаше очи. Но все пак се усмиваше, а междувременно Теди си взимаше бележки.

На седмата вечер се обади на Кларк:

- Каза ли ти Корин нещо?
- Какво? - рече Бентън, обувайки с най-голяма бързина пантофите си. - Уловът богат ли е?
- Богат е. Човекът си го бива. Учтив и амбициозен.

Таткото си го преведе с "джакпот". Каза на Теди, че идва. На практика Кларк тича до ресторанта по пантофи. Нямахме време да ги събува. Искаше да чуе със собствените си уши и да види със собствените си очи как думата "амбициозен" излиза от устата на приятеля му.

- Но "ам-би-цио-зен" в какво?
- В продажбата на коли.
- В новия салон ли?

Теди потвърди с кимване.

- Шефът ли е?
- Не още...
- Не още...

Кларк се върна вкъщи с ръце в джобовете. С вирната към звездите глава. Риболовът беше успешен. Но се пазеше да не спомене нещо пред жена си. Още повече пред Корин. "Момичетата не разбират нищо от риболов." Заспа с благодарност към светеца на острия нюх и към всеблагия Бог за благодарта, че Сполуката съществува. За пръв път от много месеци спа през нощта спокойно.

Последваха още няколко дни в молитви. Изобилни блюда, десерти, предлагани в ресторанта "При Теди" и доставени от ръцете на десерта, който Джек искаше. А Корин се усмиваше не дотам срамежливо. Пък и в края на краищата той беше хубав мъж. Винаги носеше вратовръзка и не събличаше сакото си, докато се хранеше. Беше елегантен. Имаше много черни очи, чисти ръце и добре поддържани нокти. Като си тръгваше, казваше:

- До утре, госпожице.

Корин отговаряше:

- До утре, господине.

Според преценката на Джек тя беше много приятна. За схрускуване. Най-вече когато му се усмиваше. Изглеждаше толкова крехка. Толкова сладка. Толкова желана. Толкова наивна. Направо идеално!

Преди края на следващата седмица я помоли учтиво да го придружи на кино.

Джак Браниган пристигна с огненочервен ягуар. Ог-не-но-чер-вен. Който трябваше да пръска блясък на километри, най-малкото до съседите, които гледаха на семейство Бентън... като на прости хора. Кларк не беше прост. Ето че сега, казваше си той, му се отваряше възможност да натрие носа на Робърт Бауи. "Който даже не е роднина на звездата-певец. И който е само един селяндур. Фуклюо от другата страна на оградата."

Бентън имаше чувството, че се задушава. Тъпчеше се с мухлясали фъстъци и ръсеше боклуци по цялата улица. Но гледаше настойчиво към съседите, докато Джак паркираше точно пред къщата на Корин, като по този начин премахна всякакви съмнения. "Видя ли колата на бъдещия ми зет, мухльо?"

Джак отвори портата и тръгна по пътеката съвършено спокоен. Момчетата бяха или в кръчмата, или на тренировка по футбол, или на урок по закон божи. Таткото Бентън чакаше прав на терасата. Беше сменил износените си обувки с тези за църква. Бяха безупречно лъснати. Огледало, където все пак никакъв лъч нямаше да се отрази. Кларк наблюдаваше Джак как се приближава по пътеката, все едно го демонтираше част по част. В края на краищата не беше ли монтьор? Трийсет години да разфасоваш всичко, каквото ти попадне, създават рефлексии. Тяло: идеално състояние. Крака: яки, на спортист. Рамене: мощни. Ръце: силни. Глава: изглежда добре. А когато щеше да погледне в очите на Джак, нямаше да... да различи друг цвят, освен черния. Хубавият човек стигна до Бентън и той се наруга, че е забравил очилата си за далекогледство. Подаде яка ръка и се здрависа с ръка от стомана. Добър знак.

Поздравиха се като мъже. Бащата обясни спокойно и строго, че пътят от киното до дома им не трае повече от петнайсет минути.

- Ами така си е. Що за човек няма да знае часа?

- Ще я върна навреме, господине.

На връщане Джак беше точен. Вежлив. Възпитан. Искаше десерт.

7

Мина цял месец, преди Джак да бъде поканен официално на вечеря. Един месец, през който хващаше ръката на Корин. Ръцете ѝ бяха толкова изящни и крехки. Не намираше сили да ги остави... "Не искам някой друг да докосва това момиче – мислеше си. - Тя има нужда от мен." След това една вечер я целуна по устните. Взе я в прегръдките си и я накара да се извърне. Корин остана изненадана. Още повече от целувките. От усещането на езика на Джак, който не оставяше място на нейния. "Това не прилича на историите, които съм чела" – каза си тя. Всяка целувка я изненадваше още повече. Но се примири. Сигурно точно така се случва. Разбира се... Джак беше мъж с опит. На трийсет години явно знаеше как се целува момиче.

- На трийсет е, защо не се е оженил досега? - попита Теди, който бършеше чаши зад бара.

- О! Не знам - отговори Корин. - Предполагам, че заради кариерата си.

- Харесваш ли го?

- Така ми се струва.

- Само ти се струва ли?

- Не. Харесвам го. Нали е... мъж.

- Има вид на порядъчен човек. Печели ли много?

- Не знам, Теди. Не го питам такива неща.

- Тип като него, повярвай ми, печели много. Опитай се все пак да разбереш защо не се е оженил.

Просто така...

Корин се съгласи. Но не попита. Никога. По-точно такъв случай не ѝ се предостави. Джак говореше

много. Не беше ли блестящ търговец на коли? А тя беше сама сред мъже, които никога не й даваха думата, нито пък й искаха мнението?

Кино. Разходка около езерото Платърсън, където бащата на Корин нервираше шарана. Кино. Ресторант. Елегантен и изискан, където се сервираше с дълга редица вилици и където Джак се любуваше на погледа на Корин, когато го питаше:

- Коя?

- От най-крайната към следващите.

Русото, твърде младо момиче се размиваше.

- Много си красива, Корин. Наистина си много красива.

Тя се изчервяваше и се старееше да не обърка вилицата, като си представяше как ще разказва за преживяването си в този прекрасен лондонски ресторант на старата Уонда, която сервираше повече от трийсет години в ресторанта "При Теди". Това и направи, щом влезе на другия ден.

- Нали ти казах! Жалко, че не съм на твоите години! Джак е хубав, висок, як, с широки рамене, за каквито мечтаят всички жени, даже тези, дето не си признават. Повярвай ми, твоят Джак е от мъжете, каквито всяко момиче иска.

- Не е на бял кон! - изкикоти се готвачът Лени, присламчвайки се до тях.

- С ягуар е! Бял!

- Ягуарът не е кон.

- С гюрюк е! Не е ли вярно, Корин, че косите ти се развяват от вятъра, като отивате в онзи изискан ресторант, където на теб, Лени, кракът ти няма да стъпи? Даже в кухнята.

- Пука ми.

- Не е ли вярно, Корин?

- Да - засмя се тя.

Лени заяви, че момичетата са идиотки.

- Всичките.

- Естествено. Ти не си падаш по момичета.

- Бъркаш. Обичам ги. Но не в леглото си. И ако бях момиче, щях да очаквам друго от прекрасния принц.

- Какво например? - попита Корин.

- Главно да ме държи в обятията си.

- Да не си им светил как я държи той? - прекъсна го Уонда, преди Корин да си отвори устата.

- Лееенниии! Мамка му! - нададе гневен вик Теди.

- Тук съм!

- Две телешки пържоли, полуизпечени! Два омлета, добре изпържени! Една порция пържена риба и много картофи! Връщай се при печката, мързел такъв. Веднага!

Лени се телепортира на поста си.

- Той е скапаняк, Корин. Не разбира нищо от момичета, повярвай ми.

Готвачът метна пържолите на скарата и си помисли: "Видях как я държи Джак и ако бях момиче, щеше да ми се иска да ме държи по друг начин. Само това казах."

Колкото и да си мислеше Лени, че Джак не прегръща умело сервитьорката, трябваше да признае, че знаеше да се изразява. Когато говореше за луксозни коли, всички го слушаха зяпнали. Поканеше ли братята на Корин да ги разходи, брадичките им увисваха до протрития килим в трапезарията. Като си спомняше четирите съвсем наскоро преобоядисани спални на голямата къща, Кларк си мислеше, че неговата дъщеря няма да работи повече, а госпожа Бентън заспиваше, представяйки си какво щеше да стане, ако едно време бе срещнала някой Джак...

Една есенна вечер бащата на Корин се качи сам в колата на Джек.

- За момиче като моята дъщеря човек се жени. Не си играе с него. Ясно ли ти е, Джек?

- Имам такова намерение, господин Бентън.

- Викай ми Кларк.

- Кога искате да се венчаем, Кларк?

- Е, добре, синко, когато ти пожелаеш!

- Какво ще кажете за идния месец?

- Идния месец става.

Стиснаха си ръцете като щастливи мъже, сключили изгодна сделка.

- Поемам всички разходи - каза Джек.

- Аз ще платя роклята ѝ. Корин е единствената ми дъщеря. Длъжен съм да ѝ купя роклята.

- Да, Кларк.

- И банкетът ще бъде при Теди. Той ѝ е кръстник. Обещал съм му.

- Не виждам никакъв проблем. Още повече, че именно там се запознахме.

- О! Романтичен ли си, Джек?

Бъдещият зет поклати глава и прибави, че държи ястията да се приготвят от голям майстор-готвач.

- Аз ще имам грижата.

- Твоя работа.

- Кларк!

- Да - изненада се бъдещият тъст и леко се изплаши.

- Моля ви, не избирайте на Корин секси рокля. Да не е с дантела. Не искам жена ми да прилича на холивудска актриса, искам да прилича на почтена жена.

О, Да! Джек знаеше да използва думите. Силен мъж, около метър и деветдесет, с широки рамене, трябваше да има чувство за благоприличие. "И не иска да показва дъщеря ми като трофей. Това е добре" - помисли си бащата.

Точно четири месеца след първата си визита Джек пристигна в уречения час пред дома на семейство Бентън с нов ягуар, още по-огненочервен. Кларк се помоли дано Робърт Бауи да се озори, докато всички мъжки чеда, в това число и престарялото куче Боб (кръстено така по съседски съображения), търсеха с кого да се сбият. Бъдещият съпруг донесе бутилка прочуто вино за бащата на Корин, каквото той никога не бе виждал. Също така огромен букет рози, великолепни и благоуханни, за:

- Вас, госпожо Бентън.

- О! Никога не съм получава толкова красиви. Даже на сватбата си...

Джек се направи, че не вижда как се изчервява, и почака десертът да бъде сервиран, за да извади кутийката за бижута от джоба си. Отпусна се на коляно и момчетата се разкикотиха.

- Какви магарета сте, деца! - ахна майката засрамена. - Джек ще си помисли, че не съм ви възпитала добре.

Но принцът остана на колене и изрече своето обяснение в любов...

- Корин, от първия миг, в който те видях, пожелах да бъдеш моя жена. Днес ти предлагам и се моля да приемеш.

Отвори тъмносинята кутийка. Момичето погледна плахо диаманта.

- О! Той е... великолепен.

Майката се наведе да се полюбува на бижутото.

- Даже баща ви, макар че беше много влюбен, не се държа толкова ... романтично!

Всички изръкопляскаха. Корин се почувства като във вълшебна приказка. Страхове ѝ бяха забравени. Всъщност имало ли ги е някога? Подаде ръката си. Така изящна. Толкова крехка... Джек постави невероятния диамант на безименния ѝ пръст и изрече прочувствено:

- Корин, ще станеш ли моя жена?

- Да - прошепна тя за голямо облекчение на баща си, който се месеци не я бе изпускал от очи. Кларк си каза, че най-после е спо-ко-ен. Неговата единствена и много красива дъщеря ще се омъжи най-почтено. "Най-почтено! Господи, благодаря Ти." - помисли си.

Корин съзерцаваше своето искрящо бижу на неоновата светлина в кухнята, чувстваше се наистина щастлива и не видя паячето, което висеше над главата ѝ. Насекомото, в стремежа си да се полюбува на нещото, произведе забързано няколко сантиметра нишка в повече. Само заради удоволствието от блясъка на камъка. Диамантът беше... диамант. Носеше властта на диамант. "Имах право - помисли си годеницата. - Вълшебните приказки съществуват. Вече не съм на първия ред, а на сцената. Най-после живея..."

- Луд е по теб - подхвърли госпожа Бентън, влизайки в кухнята. - Пръстенът е нов. Не е от майка му! Имаш нечуван късмет, детето ми! Не-чу-ван!

- А ти обичаш ли го? - попита Тими, като се наведе.

Майка му го перна по страната. Паячето се изкачи бързо-бързо към тавана, за да се скрие в своето убежище.

- Какво толкова казах? - отвърна Тими, избягвайки ловко наказанието - и по навик - един втори шамар.

- Естествено, че го обича! Джак е такъв късмет! Не-чу-ван късмет!

Корин си представи как майка ѝ благодари на светията на нечувания късмет и как през следващите дни отива гордо да прибира пощата си. Госпожа Бентън правеше всичко по силите си да срещне старата Бауи и да удостовери, че и те, семейството несретници в края на улицата, ще дадат единствената си дъщеря на мъж от друго тесто. Корин излизаше от скромната си среда и повличаше своите родители към възхода си. За всичко това двете жени Бентън имаха ясно съзнание.

Как да откаже човек голям, общ подарък за Коледа? Когато е може би първият ...

9

Но щеше ли да стигне един подарък, за да повярва в Дядо Коледа?

10

Венчавката се състоя в малката църква в Биргинтън, където Корин бе прекарала всичките си неделни сутрини на литургия.

На седемнайсет години влезе под ръка с баща си. По време на церемонията, както по време на проповедите през детството си, не слушаше. Този път не слушаше не от отегчение или за да избяга в своите мечти, а само заради краката си. Или по-скоро заради обувките, които я измъчваха. Никога през живота си не беше носила толкова високи токове.

- Тези са най-шик - бе заявила авторитетно майка ѝ. - Имай ми доверие. Със съпруг като Джак се полага да бъдеш шик.

- Стискат ми малко.

- Ще свикнеш!
- Мога да ги поразтърча вкъщи.
- В никакъв случай! - беше изграчила госпожа Бентън и бе затворила грижливо кутията. - Трябва ли да ги повредиш преди сватбата!

“Никога ли не трябва да се използват вещите, за да не се повредят? Трябва ли да пазим мечтите си, за да не се похабяват? Стигаше ли един подарък, за да повярва човек в Дядо Коледа? Стигаше ли...” - мислеше си тя.

- Корин – извиси глас преподобният Гуд и я стресна. - Взимаш ли дрън-дрън-дрън...

Твърде младото момиче каза “да” и в същия миг осъзна, че не я бяха попитали за мнението ѝ. Накратко казано, не наистина... Тогава ръцете ѝ, така изящни, толкова крехки, потрепераха, когато слагаше подписа си в регистъра. Пръстите ѝ се поколебаха дотам, че изпусна писалката. Джак се наведе, за да я вземе, след това прегърна своята млада съпруга, която му се стори много развълнувана. Но онова, което схвана като любовно вълнение, не беше нищо друго, освен боязън и мрачно предчувствие. “Когато е на седемнайсет години - помисли си Корин, - обвързва ли се човек по този начин за цял живот?”

- Гордея се с теб - подхвърли вместо благопожелания мама Бентън.

11

Масите в ресторанта “При Теди” бяха наредени П-образно. Семейство Бентън беше в пълен комплект. Всичките чичовци, лели, братовчеди, братовчедки, последната жива баба, Теди, жена му, хлапещата му, Уонда, Лени и целият персонал бяха поканени. Джак взе думата, за да каже колко е горд, че се присъединява към това голямо семейство, че се е издигнал сам и за нещастие е загубил родителите си преди няколко години. Всички го засипаха с въпроси, без да очакват отговорите или да ги изслушват. Изискани ястия се нижеха едно след друго, шегите, смеховете... Часовете също. През цялото това време Корин не преставаше да гледа своя диамант, своята венчална халка и своята рокля, за да забрави, че обувките бяха наранили жестоко краката ѝ. Щом имаше възможност, изчезна и обу старите си сандали, а когато се върна, младоженците, аплодирани от гостите, откриха танците с валс. Майка ѝ забеляза ужасните, разкривени обувки, които дъщеря ѝ бе обула тайно. Осъдителният ѝ поглед предшествахше нейния гняв. Заради това младоженката увисна на ръката на Джак, докато бе възможно. Сервираха шампанското, кафето, ликьорите и след това...

Джак реши, че часът за неговия десерт най-после е настъпил. Вратата на ягуара защита воала. Гостите не видяха нищичко и колата се понесе безшумно към голямата лондонска къща под небе, лишено от звезди.

